

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíckové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. Ž.**, zastoupen JUDr. Jitkou Šťastnou, advokátkou se sídlem Prostřední 128, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Kounicova 67, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) J. Ž., II) P. K., III) H. P., IV) P. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2019, č. j. 29 A 300/2017 - 96,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osobám zúčastněným na řízení **s e** náhrada nákladů řízení o návrhu **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2017, č. j. 5400/OD/MMB/328979/2017/-Ro-/12, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno - sever (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2017, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci nacházející se na pozemcích p. č. X v katastrálním území S. (dále též „komunikace Klarisky“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Uvedl, že žalobce neprokázal nezbytně nutnou potřebu ochrany svých oprávněných zájmů ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“). K prokázání této podmínky předložil pouze zprávu zpracovanou společností CONSULTTEST s. r. o. (dále též „zpráva Consultest“), jejíž výsledné závěry účelově zkresluje a vytrhává z kontextu. Ze zprávy Consultest neplyne, že by k ochraně oprávněných zájmů žalobce bylo nezbytné omezit provoz na komunikaci Klarisky. Vyplývá z ní pouze nutnost uvést komunikaci do původního stavu po provedení výkopových prací. Poškození komunikace není způsobeno nadměrným provozem, nýbrž nesprávným postupem při obnově vozovky po provedení výkopových prací. Zpráva Consultest sice uvádí, že při zvýšení dopravního zatížení by mohlo dojít k dalšímu poškození vozovky, žalobce však nijak neprokázal, že by k takovému navýšení skutečně mělo dojít. Jeho závěry jsou čistě hypotetické. Nadto ze zprávy Consultest plyne, že omezení provozu by mělo být toliko dočasným opatřením do doby uvedení vozovky do původního konstrukčního uspořádání. Toliko dočasný problém ovšem nelze řešit permanentním omezením veřejného provozu na předmětné komunikaci, neprokázal-li žalobce, že by tento problém tkvěl právě v jejím nadměrném dopravním zatížení, či hrozbě jejího vyššího dopravního zatížení. Omezení provozu komunikace by mělo za následek její nepřístupnost např. pro návštěvy vlastníků nemovitostí ve stávající zástavbě a dalších osob, které by o její využití mohly mít zájem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že je spoluvlastníkem komunikace Klarisky, která byla poškozena v důsledku neomezeného vozidlového provozu. Tato přitom byla výslovně povolena jen jako „přístupová komunikace“ ke zdejším dvěma rodinným domům a jejich pozemkům. Zpráva Consultest uvádí, že je nezbytné zajistit opravu poškozené komunikace a doporučuje poté omezení provozu vozidel na nezbytně nutnou intenzitu, tj. pouze na obsluhu stávající zástavby. Stěžovatel má za to, že doložil správnímu orgánu I. stupně splnění podmínek pro schválení omezení dosavadního neomezeného příjezdu na komunikaci Klarisky v takovém rozsahu, aby byl ochráněn jeho majetek a nebyla negativně zasažena existující práva dotčených osob. Krajský soud podle něj dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel neprokázal nezbytně nutnou potřebu ochrany svých oprávněných zájmů. Soud pominul, že došlo k zásadní změně ve způsobu užívání komunikace Klarisky z přístupové cesty na neomezeně užívanou veřejnou vozidlovou komunikaci, aniž by byly splněny potřebné parametry k takovému provozu. Právě to prokazatelně vedlo až k jejímu dnešnímu poškození. Navrhované omezení provozu tedy odpovídá původnímu povolenému účelu užívání komunikace. Závěry krajského soudu nemají oporu ve zprávě Consultest, naopak její doporučení negují. Prokazatelně došlo k poškození komunikace a je nezbytná nejen její oprava, ale i omezení dalšího provozu, aby se poškození způsobené dnešním provozem neopakovalo a stěžovatel ji nemusel znovu na vlastní náklady opravovat. Nejde tedy o zabránění zvýšení zdejšího provozu, ale o eliminaci provozu stávajícího, při kterém došlo k poškození komunikace, jak prokazuje zpráva Consultest. Nepochybně tak existuje

pokračování

nezbytný důvod, aby bylo bráněno takovému dalšímu poškozování majetku stěžovatele. Není pravdou, že by se mělo jednat pouze o dočasné opatření, jak uvedl krajský soud. Oporu nemá ani jeho závěr, že by se vlivem navrhovaného opatření stala komunikace nepřístupnou pro návštěvy a další osoby. Stěžovatel navrhoval, aby byl zákaz vjezdu doplněn tabulkou umožňující vjezd dopravní obsluhy a vozidel s právem služebnosti cesty. Krajský soud pochybil rovněž tím, že nevypořádal námitky týkající se tvrzené nezákonnosti správního řízení a vydaného rozhodnutí. Jeho rozsudek je nepřezkoumatelný, vůbec neodpovídá věci a negativně zasahuje do řádného výkonu vlastnických práv stěžovatele. Vzhledem k tomu navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu projednání.

IV.

[4] Ke kasační stížnosti se vyjádřil P. K. [osoba zúčastněná na řízení II)]. Poukázal na stavební podklady, podle nichž byla komunikace Klarisky projektována, stavěna a kolaudována na parametry odpovídající IV. třídě dopravního zatížení, které odpovídá průměrná denní intenzita provozu 101 - 500 těžkých nákladních vozidel na 24 hodin. Tvrzení stěžovatele o poškození komunikace dosavadním provozem je zcela smyšlené, neboť maximální zatížení v místě dosahuje v souhrnu max. 5 % intenzity naprojektované zátěže. Na komunikaci byly provedeny rovněž zatěžovací zkoušky, které prokázaly dokonce vyšší hodnoty zatížení než je IV. třída. Od roku 2004 neprojížděla v daném místě žádná těžká nákladní vozidla s výjimkou vozidel pro svoz domovního odpadu (4 x měsíčně). Nadto stěžovatel v roce 2015 vestavěl do komunikace překážku, která brání vjezdu na navazující pozemky, pročez je zde nulový provoz. Dále zpráva Consultest mylně vychází ze zatížení pro VI. třídu, došlo tedy k účelové manipulaci podkladů pro navrhované omezení provozu. Není rovněž pravdou, že by byl pokles komunikace dle zprávy Consultest způsoben provozem. Došlo k němu z jiných příčin, o čemž svědčí to, že se vyskytuje jen při pravém kraji vozovky. Sám stěžovatel uváděl ve svých podáních jiné příčiny vzniku poklesu. Nadto nerovnost činí pouze 25 mm, což je z hlediska provozu zanedbatelné. Stěžovatel tedy svá tvrzení o poškození komunikace provozem nijak nedoložil. Zpráva Consultest nemá dostatečnou vypovídací ani důkazní hodnotu. Trvalé omezení provozu na komunikaci Klarisky by přitom znamenalo bezprecedentní omezení vlastnických práv vlastníků přilehlých nemovitostí, aniž by stěžovatel doložil nezbytnost takového omezení. Jeho podání jsou účelová a obsahují vědomě nepravdivé a protichůdné důvody. Kdyby komunikaci opravil, což je jeho povinností, odpadl by zcela důvod jeho žádosti o omezení provozu.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Stěžovatel konkrétně poukázal na to, že krajský soud neposoudil jeho námitky týkající se tvrzené nezákonnosti správního řízení a rozporu vydaného rozhodnutí s § 2 odst. 3, § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel v žalobě konkrétně poukazoval na to, že správní orgán I. stupně při rozhodování nešetřil jeho zájem na nezbytné ochraně stěžovatelových vlastnických práv, že zamítnutí žádosti o omezení vjezdu neodpovídá okolnostem daného případu a není v souladu s veřejným zájmem a že v rozhodnutí není zdůvodněno, proč správní orgán I. stupně nevzal v potaz odbornou zprávu Consultest a nevyhověl zjevně důvodné žádosti stěžovatele. Podstatou těchto žalobních námitek je tedy nesouhlas s věcným posouzením žádosti stěžovatele ze strany správních orgánů. Na tyto námitky však poskytl krajský soud v napadeném rozsudku ucelenou, jasnou a srozumitelnou odpověď. Uvedl, že správní orgány dostaly své povinnosti důkladně zvažovat a poměřovat práva a oprávněné zájmy vlastníka komunikace (stěžovatele) a osob komunikaci využívajících k zajištění přístupu k jejich vlastnictví, a případně zohlednit další okolnosti týkající se způsobu užívání komunikace a přisvědčil jejich závěru, že stěžovatel předložením zprávy Consultest neprokázal nezbytně nutnou potřebu ochrany svých oprávněných zájmů.

[9] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud uvedl, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Tomuto požadavku krajský soud bezesporu dostal. Jeho úvahy jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo možné označit napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž není důvodná.

[10] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda stěžovatel prokázal, že je k ochraně jeho vlastnického práva nezbytně nutné omezit veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci Klarisky.

[11] Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *[p]říslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.*

pokračování

[12] Předpokladem pro to, aby došlo k omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, je tedy existence oprávněných zájmů vlastníka účelové komunikace, pro jejichž ochranu je nezbytně nutné veřejný přístup omezit. Tyto oprávněné zájmy musí být ve správním řízení řádně prokázány. Nestačí tedy pouhé tvrzení vlastníka účelové komunikace, že jsou jeho oprávněné zájmy veřejným přístupem na komunikaci poškozovány (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 A 68/2016 - 107 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 2. 5. 2017, č. j. 59 A 68/2016 - 58).

[13] V nyní posuzované věci stěžovatel dovozoval nezbytnost omezení veřejného přístupu na komunikaci Klarisky v zásadě z toho, že tato komunikace byla neodborným stavebním zásahem poškozena (propadá se) a díky zdejšímu neomezenému silničnímu provozu dochází k jejímu dalšímu poškozování. Na komunikaci totiž pravděpodobně vjíždějí nejen vozidla vlastníků přilehlých nemovitostí, ale veškerá další vozidla (viz žádost ze dne 21. 4. 2015 a její doplnění ze dne 13. 5. 2015). K prokázání svého zájmu na nepoškozování komunikace v jeho vlastnictví předložil zprávu Consultest. Navrhl, aby byla komunikace osazena dopravní značkou B1 (zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech) a dodatkovou tabulkou E13 s textem „*mimo dopravní obsluhy pozemků*“.

[14] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel neprokázal nezbytnost navrhovaného omezení veřejného přístupu na komunikaci Klarisky pro zajištění ochrany svých oprávněných zájmů. Zpráva Consultest sice potvrzuje, že komunikace Klarisky vykazuje určité nerovnosti. Jedná se o pokles povrchu vozovky v linii rýhy na pravé straně komunikace s tím, že tyto nerovnosti činí až 25 mm. Neplatí z ní však již, že by zjištěná deformace v místě rýhy byla způsobena dopravní zátěží: „*V úseku je na pravé straně komunikace dokumentován pokles povrchu vozovky v linii rýhy (jedná se patrně o výkop pro provedení inženýrských sítí).*“ A především z ní neplatí ani to, že by stávající dopravní zátěž (která je samotnou zprávou hodnocena jako velmi nízká) mohla mít za následek další vývoj deformace v místě rýhy. Možnost dalšího vývoje výše popsané deformace zpráva Consultest výslovně spojuje s tím, že by v úseku došlo ke zvýšení dopravního zatížení: „*Pokud by došlo v úseku ke zvýšení dopravního zatížení (o jakou intenzitu dopravního zatížení a na jak dlouhou dobu však nebylo objednatel posouzení specifikováno), lze v místě rýhy předpokládat další vývoj deformací. Konstrukce vozovky v místě rýhy nebyla řádně obnovena, původně provedená prolévaná podkladní vrstva (SCM) byla rozbita a následně při zapravování byla do konstrukce vozovky zhutněná uvedená rozrušená vrstva (tj. vznikla nestmelená vrstva). Správným řešením je obnovení vozovky v původním konstrukčním uspořádání (...).*“ Rovněž v závěrečném doporučení zpráva uvádí, že: „*V důsledku nesprávného provedení zásypu rýhy, konstrukce vozovky v místě rýhy a kolísající tloušťky lože dlažby lze při zvýšení intenzity dopravního zatížení předpokládat další poškozování komunikace. Doporučuje se proto do provedení opravy omezit provoz vozidel na nezbytně nutnou intenzitu (tj. obsluha stávající zástavby)*“ (důraz přidán, pozn. soudu). Zpráva tedy neposkytuje žádnou oporu pro tvrzení stěžovatele, že příčinou poškození komunikace a zároveň hrozbou pro její další poškozování je zdejší stávající neomezený silniční provoz. Doporučení o omezení provozu do doby provedení opravy deformace v místě rýhy na nezbytně nutnou intenzitu je třeba chápat v kontextu celé zprávy, která vychází právě ze zjištění, že stávající dopravní zátěž v daném místě je velmi nízká. Stěžovatel přitom ani netvrdil, že by docházelo ke zvýšení dopravní zátěže. Své tvrzení

o „permanentním provozu“ nijak nedoložil. Obsah jím předložené zprávy toto tvrzení naopak vyvrací. Stěžovatelem předestřené obavy o dalším poškozování komunikace jsou tedy skutečně čistě hypotetické a ničím nepodložené. Ostatně se i podle samotné zprávy jedná o slepou ulici, která slouží pouze pro přímou obsluhu jednoho rodinného domu.

[15] Krajskému soudu lze pak plně přisvědčit i v tom, že podle předložené zprávy Consultest by k ochraně oprávněného zájmu stěžovatele na nepoškozování komunikace v jeho vlastnictví bylo zapotřebí především provést opravu výše popsané deformace. Naopak z ní nevyplývá, že by bylo nutné přistoupit k omezení stávajícího provozu na komunikaci Klariska, a to ani do doby provedení opravy, natož po jejím provedení, jak stěžovatel mylně uvádí.

[16] Jelikož stěžovatel nepředložil žádné jiné důkazy na podporu svého tvrzení o nezbytnosti navrhovaného omezení veřejného přístupu na komunikaci Klarisky pro zajištění ochrany svých oprávněných zájmů, nemohla být jeho žádost o podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o provozu na pozemních komunikacích úspěšná.

[17] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamena, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[20] Výrok III. ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení o návrhu nepřiznává.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu